EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 28/12/2022 a les 10:34

?Rosa Rodríguez. Cent anys, mil històries

«Tinc mil anys d'històries per explicar», afirma bromejant Rosa Rodríguez, que just acaba d'arribar al segle de vida, amb la sensació d'haver viscut una eternitat. «Quan arribes a certa edat la memòria falla», avisa la manresana, a qui agrada la conversa i el tracte amb la gent.

Foto: Joan Closas

El seu és un caràcter enfortit pels cops que li ha donat la vida, però també forjat amb la simpatia i l'amabilitat característiques de la seva terra, Andalusia, d'on va partir fa seixanta anys en busca d'un futur millor per a les filles, fins arribar a Manresa, la ciutat que la va acollir i que continua sent casa seva. Des de la seva arribada a la capital bagenca, va viure al barri del Poble Nou, on va establir grans amistats. Ara, però, fa menys d'un any que va ingressar a la residència Valldaura, després de superar diversos trencaments de fèmur. «En els mals moments, sempre he tingut la família al costat i això m'ha salvat», assegura.

Una d'aquestes persones que sempre ha tingut a prop és la seva filla petita, l'Imma, que es mira

la mare amb tendresa i admiració per l'energia que desprèn malgrat el pas dels anys. La seva actitud positiva es detecta en la mirada curiosa, darrere el vidre d'unes ulleres, en el toc presumit del seu pentinat pulcre de cabells blancs o en l'estampa religiosa que duu a la butxaca i sempre que pot petoneja per agrair el temps viscut i recordar els éssers estimats que ja no hi són. De tant en tant, li agrada pensar en l'època en què vivia a Terque, Almeria, amb els pares i els tres germans. Tot i que va viure una temporada a França, va passar bona part de la infància al poble andalús, enmig d'un entorn rural que els va permetre no passar gana durant la guerra. Malgrat els temps convulsos, explica que va tenir una infància feliç, «tot i que no vaig poder estudiar tant com m'hauria agradat».

De fet, es va casar molt jove, als vint anys, amb un noi del poble, el Cristóbal, «amb qui ens coneixíem de sempre, ja que vivíem al mateix carrer, fins que un dia ens vam enamorar». El Cristóbal era tretze anys més gran que ella i venia d'una família de forners, i la Rosa va aprendre l'ofici. Una vegada ja casats, es van traslladar a un municipi de la vora, Uleila del Campo, on els feia falta un forner. «Sempre treballava quan era fosc per coure el pa i quan tornava a casa solia venir amb una senalla de llonguets», recorda. Amb el Cristóbal van tenir quatre filles i, quan va néixer la darrera, l'Imma, van decidir traslladar-se a viure a Manresa, recomanats per una parenta, amb l'objectiu d'establir-se en un entorn més urbà per donar més oportunitats laborals a les filles. «Al principi va ser difícil acostumar-se a la nova llengua, al canvi de paisatge...», reconeix, «però, de mica en mica, ens vam començar a sentir com a casa».

Quan van arribar, es van situar al barri de Poble Nou, on de seguida s'hi van sentir còmodes per l'ambient familiar que s'hi respirava. La filla recorda que «la mare sempre portava la cadira al carrer per reunir-se amb les amigues i prendre una estona la fresca mentre els petits jugàvem». Els anys van transcórrer en aquest vaivé plàcid d'una barriada tranquil·la fins que el Cristóbal va patir un accident de trànsit que li va llevar la vida. «Va ser un cop molt dur per la mare», lamenta la seva filla, que alhora afegeix que la calidesa del veïnat la va ajudar a refer-se i a continuar endavant. Són incomptables les experiències que formen un segle de vida, algunes més amargues, d'altres més dolces, però totes es converteixen en cicatrius que expliquen històries precioses. I la seva és única, com totes les altres, amb una premissa clara: l'amor incondicional envers els nets i besnets, que suposen ara una esperança per al futur.